ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تــه چا وئیل چي ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــه خنـــدا شـو وئیـل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خوروونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې سانديې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخیلي ، خدائے بخښلي میر مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امیر حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشید احمد خان د محترم اجمل ختټک، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زیتون بانو او محترمې سلمٰی شاهین په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سیالو سیاله کړه

او

د ننني دور د ښاغلیو پروفیسر اسیر منګل ، ډاکټر زبیر حسرت ، ښاغلي عنایت الله ضیاء ، ډاکټر عرفان ختټک او محترمې سیده حسینه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خیل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے.او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په ترون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے.زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره ليکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئينه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بيا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفيانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ ليدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پياورې شي ۔چې پښتانۀ ليکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غوارم چې :-

خبر که زۀ خفه شم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

په مينه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلې شي - زۀ د یوې ورېږ ذرې غوندې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم - زۀ او زما ځان د یو بل پـه تـکل کښې سرګـردانـه ګرځو - او بیا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، پـه درشـل قـدم ږدم نـو تینـدک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري -

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورېږ ورې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري - د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څرېکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانـه هـدیره کښـې ځوړنـد سـر ولاړ ملامتـه ,, احسـاس ،، تـه وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تـار پـه تـار شي - زمـا د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي -

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راتـه ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپـل ځان نـه اویرېږم د هـر وېښتـۀ نـه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلـم دا هـر څۀ ولیکم - څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکـړي -خـو زۀ د شـاعرۍ او د افسـانه نګـارۍ د رمـوزو سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما د پاره د غه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د یو بل ګل د ایښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترینه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که
کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د
ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو
دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د
ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

❋	تندرونه	۱۲
❋	ماته آئینه	۲۰
❋	د شپې سیورے	۲۵
❋	ما معاف کړه	۳۱
❋	شناختي کارډ	۳۷
❋	ټیټې سترګې	۴۱
❋	څادر	۴۵
❋	لیکوال	۵۲
❋	خیالے	۶۵
❋	تهینکس ګاډ	۷۲
❋	اخبار	۷۷
❋	تصویر	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

✵	قتل	۸۸
✵	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
✵	اوچې اوښکې	۱۰۰
✵	اخري خط	۱۰۵
✵	انصاف	۱۱۴
✵	په تول پوره	۱۲۰
✵	مور	۱۲۷
✵	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې ـ هغې ته نۀ خو د شـپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه ـ نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ ـ خو چې کله به ئې په لرې واؤرېنو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي.

هغه د خپلې خيمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا دخيمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپيا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خيمې ته کتل چې پکښې دلالټين تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,, شين ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اوده ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ويښه وه. ګل مرجانه د څهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خيمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانهٔ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټهٔ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څهٔ وئيل غوښتل چې بيا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خيرن شليدلي پيڅکي اوچې کړې. او بيا د خيمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وريځو زغليدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته ياد شول چې ,,سيد اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چيړله او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه . د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله . په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے.

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر مابنامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه . او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے . ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې . اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر ځهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول.

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے . د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے . تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم . د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې ـ زړهٔ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې ـ د ماما زویه زهٔ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي ـ په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مهٔ ګڼه ـ اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړهٔ نه ئې ډېر لوئې بوج سپک شوے وي ـ بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په نښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ ـ فکر مهٔ کوه زهٔ به هم ډېر زر درشم ـ ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو ـ

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه ـ چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه ـ ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه ـ سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکهٔ وطنه په خدائے دې سپارم ،، ـ

ګل مرجانه خپل زوې شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله ـ د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته ـ د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,ورېمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔ خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔ ورېمې به د مور په غېږ کښې سر ایښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔ د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔ چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔ هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔ سیلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ ګل مرجانې زوي له هیڅ جواب ورنۀ کړو ۔ او په درنو قدمونو د ,,ورېمې ،، خواله لاړه ۔ لس کلنې ماشومې ,, ورېمې ،، سترګې وغړولې ۔ مور په تندي ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وربمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم،، شین ګل ساه نیولې ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وربمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وربمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان بربښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په بربښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو دروند اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په بربښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اټاله ودرېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو . چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو . او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو . څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په وړمې څهٔ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په وړمې راښکته شوه نو وړمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايۍ کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري ـ

تـــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ ـ ټول ښار په لوګو کښې پټ ؤ ـ ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکارېدل ـ د دغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځه نه پس د امام صېب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډیره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوریدو نو د ګونګروګانو شړنګا سره خنداګانې نورې هم سیوا کیدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډیرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډیر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پریوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غیږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه بڼۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او د دغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ څارنه کوله او چې کله به ئې د زړهٔ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمير ګلابه د خپلې ,,مينې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حيا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمير ګل به زر غوږونو ته ګوتې يوړې ,,توبه خدايه توبه ،، هغهٔ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغهٔ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغهٔ زړهٔ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترړے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودريدو کله به ئې د ګونګروګانو شړنګا سره د زړهٔ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خيټو د دلالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغهٔ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نهٔ پوهېدو ـ

د ماښام تيارې په خورېدو وې او ضمير ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغهٔ په مات زړهٔ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ويستو ته ئې هم خيال نهٔ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمير ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزيدو وه خو ضمير ګل له بيخي خوب نهٔ ورتلو ـ هغهٔ بيا بيا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې يو ځل بيا اسمان ته وکتل ـ هلته وريځې يو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي۔ بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې۔ د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه۔ مرۍ ئې ونښته۔

,, وریځې ،، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تېرې کړې۔او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو ۔هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لړه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه۔د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه۔د تندي خوله ئې اوچه کړه او بیا نېغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه۔ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو ۔,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو۔ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو۔په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس،، تول په وینو کښې لړلے شوے ؤ -

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې. کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډیر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپیره غرونه داسې ښکاریدل لکه چې د سپینو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډیر څۀ وئیل غواړي. چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته. خو ساعت تیر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سپوا کیدو شو او بیا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو. تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګیر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده. او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزیدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اوریدے کیدے شو. د کلي سپو به د اسمان بریښیدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې ټپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتیدو او د کچه دیوالونو د غورزیدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانیدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ وارۀ راپریوتل. لکه چې د ډیر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کږې وږې روانې شي.

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټيل ناټيل کولې او کله کله به ئې د سيالې د مخ نه څادر هم پورته کړو . خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تيارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل . چې کله به د سيلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوريدو نو سيالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي .

هغې به دغه ژړا اوريده او ورسره به ئې په سپين مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کيدې . چې شپه نوره هم وغزيده نو د مقبرې په مينځ کښې يوه رڼا ښکاره شوه . سياله وبوږنيده رڼا ته ئې په غور وکتل . رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه . او بيا د هغې په لور را روانه شوه . په رڼا پسې شاته يو سيورے را روان ؤ . ځول دنيا په مخه اخستې وه . او سياله دغه سيوري ته فکر وړې وه .

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سيالې نه په څۀ فاصله باندې ودريده . ولې سيوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سيلۍ په ټال جوټې خوړې . سيالې ساه راښکلې وه . ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسيدو . ,, تۀ څوک ئې ، ، سيوري پوښتنه وکړه . د سيالې ټول وجود وبوږنيدو . په يخه يخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه . په رپيدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سياله يم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـۀ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې ځـول او طوفـان کښـې دلتـه څۀ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سیاله ټوله خوله شـوه ـ بې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زۀ پـه ... زۀ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نۀ غوښتل چې وړاندې څۀ ووائي څو ناقراره سلګو ئې د زړۀ خبره خولې ته راوسته هغې په غور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کړے ؤ ـ او ځان ورتـه مجرم ښکارېدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالۍ مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان په شپه ئې په چاړو ټوټې ټوټې کړے ؤ ـ او د هغۀ لاش ئې بیـا د کلي لـوئے نهر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکه نه وه لګېدلې چې د کلي پـه تانـه کښـې د هغـۀ د بـوډا او غریـب پـلار د خبرې اورېدو دپـاره هېڅوک هم نۀ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پـلار نیکۀ په لمن داغ لګېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه .خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه .د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربرښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ .د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ .په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې.

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایۍ ووې .,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاځۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو .ورسره د باران کړې وړې شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو .د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو ـ

پــه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پیدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماریې زۀ ... زۀ په ډېرو زیارتونو وګرځېدم ـ ډېرې توبې مې وویستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي ـ تا ماریې صرف او صرف تا ... زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟ ... تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لیونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هیڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولي دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے یم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے یم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے لیدلے ...منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وینې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووایه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووایه کنه اے بس دمره چې یو ځل راته ,, خپل ،، ووایه ...بیا مې هېر کړه ـ د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم ـ مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ ویرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووایه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سینه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم مارېې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصویر ئې سینې پورې جوخت کړو . د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخیال په نیلۍ سور کړو . او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو . ډیوه لا اوس هم د هغۀ سرته بلیده . باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شیبه تیزه شوه . هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه ځوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصویر ئې سینې سره نور هم جوخت کړو .

,, ماریه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختیاره راوربېدلې وه . هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رایادې شوې . هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو . ولې مارېې ته پته نۀ وه بیا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مینه وه او د مینې غوښتنه وه . هغۀ بې اختیاره اسویلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله . هغۀ سترګې وغړولې ډیوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے . د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بیا بیا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته ځوک هم نۀ وو . د شپې په توره تیارۀ کښې د باران شېبو یو بل پورې خندا کوله . هغه د ځۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل . بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نهٔ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه ټوله لونده شومه ،، د هغهٔ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي . د کمرې په مینځ کښې اتاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه ،، هغهٔ د مارېې اواز اورېدو ولې نهٔ پوهېدو چې څهٔ وکړي . په زړهٔ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې . د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو .

هغهٔ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې . او بیا چې څنګه هغهٔ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو . هغهٔ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي . د هغهٔ وجود وبُوږنېدو . دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو . د هغهٔ په مخ توده توده خوله راماته شوه . ټول ساه ساه شو . د هغهٔ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل . هغهٔ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې . په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,,زۀ ويريږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بيا ئې سترګې پټې کړې او هلـه ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بيا وټکوله ـ هغۀ يو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسيدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې يو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختياره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې راليږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې ليکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورليدو او ځان ورته د هاغه سوال ګري په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نيسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په يو بل پسې زغلېدې د ماضي هر يو ياد ورته نيمګړے خوب ښکاريدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصوير ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماريې تصوير هم د هغۀ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رنها ورځې باندې مۀ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي كارډ

د شپې په توره تيارهٔ او چُپه چپيا كښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېد ے شو ے ؤ ـ او د خواؤ شا د نزدې كلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ـ ,, كرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې د غه ځائے ته راورسيدو ـ هغهٔ په بس كښې د مړو او ژوبلو كسانو اندازه نۀ شوه كولے ـ خو د ژوبلو كسانو زبير ګكي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اورېدې ـ هغهٔ يو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور ځادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې ـ بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل ـ د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټري بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول ـ خو چې کله به ژوبل کس زبېرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل ـ

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبېرګے ئې کولو ـ کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله ـ کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه ـ

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼاګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې ـ هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ .

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے . په کور کنبې چپه چپیا وه . هغهٔ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کنبې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کنبې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې . یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه . او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل . په دغه ذهني کشمکش کنبې د کرمي سترګې ورغلې .

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاځېدلې وه . هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغهٔ په لاس ګړۍ تـه پـام شو نو زړهٔ ئې بې اختیاره ودانګل . هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,, ... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مهٔ جوړوه . سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه . کرمے د مور په دوباره پوښتنه لړ وُېریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ... خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل. اوئې وئيل ,, په سترګو رونديې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي. د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو. په مړۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې. مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو. چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پرېوتو چې په سرو وينو لړلے وو.

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پــــه خپــلــو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیتې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې یو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئیل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بیا به یو خوا ته یوازې یوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سینه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائیکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې څو کاله پس د هغې د معصوميت سره ,, ځواني ، ، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپين مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل . په زړو او خيرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګنې ,, نازپرې ، ، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپرې ښائست ته تېنګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپرې دغه ,,نازونو ، ، ته ځان نيولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لويه دنيا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

يوه ورځ چې ,, غټه بي بي ، ، د خپل کشرې ورور وادۀ له بر کندې ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپرې ، ، چې د کور کارونه راغونډول نو بيا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټي اختر له جوړې کړې وې . هغې يو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بيا د ماسپښين د مانځۀ د تيارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې يوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مايوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسيدو او بيابه د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه .مخامخ مشر خان ولاړ ؤ .هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هېڅ هم نۀ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بې بې ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې .مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولے شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل .غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار ورقېدل....د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلــه بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئـے دریـاب کښـې ئـې غـوپـې وهلـې ـ بیـا ئـې سـر راپورته کړو ـ یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې ـ بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چـا پـه تیـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي ـ د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، ښځې تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو څو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بي مريضه وه د تولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چيني،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د تول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماری له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماری په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. ونښکي ئې تبنتبېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خير وي،، هغه روپۍ يو ځل بيا د قرآن شريف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غريبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په يوه بانډه کښې وسيدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او يو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنيا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختياره په ژړاشوه. او سينې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپينو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غريبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بيا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خيرن او شيلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زير زير کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ ـ په مخ به ئې غټې غټې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړهٔ تل ته کوزیدو ـ هغهٔ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کهٔ خبر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نهٔ پرېښودو۔

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ ـ په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل ـ کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو ـ خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو ـ ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودریدو ـ لږ ساعت نه ډېر ساعت ـ هغهٔ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده ـ

هغهٔ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو ـ ورته به ئې په غور وکتل ـ په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې ـ هغه به ئې په تندي ښکل کړه ـ سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زهٔ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله ـ هغۀ ځان سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي ـ ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې ـ هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ۇ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو ـ نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه ـ نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاریدو ـ خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي ،، ـ

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډ ے په شا کړو او کلي ته راغے ـ نن د هغۀ ګېډ ے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوۀ روپو کباب هم واخستل ـ کباب د هغۀ ډېر خوښ وو ـ خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه ـ نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو ـ

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ ویښه تېره کړه ـ کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئې اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئې دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندې باندې وکتل خو د هغۀ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغۀ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نۀ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي.

د کشمالي په سترګو تیارۀ خوره وه. د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو . هغۀ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې . دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځۀ سوه او درې اویا اوختې.

د هغۀ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بیا ئې زړۀ ته راغلل چې ,, زۀ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغۀ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغۀ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نۀ ښکاریدو. په هغۀ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟...... ، ، دوكاندر به څۀ وئيل غوښتل چې د موټر هارن د كشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوكان مخې ته ولاړ موټر كښې يوه ديسي ميم صيبه ناسته وه . د هغې په مخ باندې د ميک اپ ,, پيخې ، ، واضحه ښكاريدې . د هغې سر سرتور ؤ ځكه نو كشمالي د حيا نه ښكته وكتۀ او چې په دوېم نظر ئې ميم صيبې ته كتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ . د هغۀ په ذهن كښې د ګل جانې خيال په تيزۍ سره چورلک وخوړو . زر ئې مخ دوكاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل ځادر شته .... ، ، ,, ولې نشته خو په نغدو ، ، دوكاندار د هغۀ په لاس كښې پنځۀ سوه او درې اويا روپۍ ليدلې وې د كشمالي په سترګو كښې منت او بې وسۍ غاړې وكړې خو دوكاندر هغۀ ته هډو ونۀ كتل . هغۀ د خپل ضمير سره خپله غريبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوكان نه روان شو . هغه د فكرونو يوې داسې چپې په مخه كړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د كلي د خلقو . د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ . خو ژړلے ئې نۀ شو . نن هغه د كلي د لوئې سكول په خوا كښې هډو ښه نيولے نۀ شو . د قرآن پاک اياتونه هغۀ واؤريدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته كوز نۀ شول . د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ كول كفر ګڼلے ؤ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې . د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله . د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے . او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې . د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې . هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې . د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د ځادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ . د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول . د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو . په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ .

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه . د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل . هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے . په رپېدونکو لاسو نو ئې د سر نه ځادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو . خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس مېم صېب ته ور اوږد کړو. په کوم کښې هغۀ لااوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اويا روپۍ کلکې نيولې وې... د کلي خلقو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه يو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بيا ئې توده وينه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه مېم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لااوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اوليده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې تږخې په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لاد مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤرېدې ـ هغې په وار خطايۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې يو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بيا ئې په کټ غوړېدلې ,, ځادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه . ـ او چې بيا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ځادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په ويني ويني مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختياره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ...وېښتهٔ ئې شوکول .خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرئ اونختنه نو لکه د لېونو په
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ...ما ...خو
درله دادے ,, څادر ،، راؤړے دے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پيرزو نشي
د غريب سړي ,, لوئے جرم ،، غريبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور،، روایات لا اوس هم تول ژوندي وو . ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پټانې او چندروګانې کېدې . په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې . او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو وروڼو غاښونه چیچل . ځکه چې دا ددغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله . ددې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم ددې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته ساده ګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښـۀ او بـده کښـې یـو بـل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغـۀ پـه کچـه خاؤرین کـور کښـې سـترګې وغړولـې .د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پـوهې او شـعور پـه درشـل قـدم کېښـودو نـو وخـت سـره سـره د کلـي روایـات او اقدار هم بدلیدل .کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونـه شـاړیدل .بیټکونـه جوړیـدل او حجـرې ورانېـدې .کشـران هوښـیاریدل او مشـران پـه معاشـره بـوج ګڼلے کېـدل .ولـې هغـۀ ددغـه بـدلون نـه بـې پـروا ؤ د هغـۀ پـه ذهـن کښـې د ماضـي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو.او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښـې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې.د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغـه ډېـرو خلقـو کښـې یـوه ,, روبـي ،، هـم وه .چـې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه .ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو.هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینـه ,, هرکلـه راشه،، ووې.لیکوال به ورتـه خپلـه نـوې لیکنـه واؤرولـه.هغـې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو.داسې ډېر وختونـه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپـل کلـي پـه سـاده حسـن یـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولې شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوړیدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل ـ هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه ـ ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې رانـنوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده ـ هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ ـ ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو ـ د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه ـ خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده ـ

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونۍ ,, مینې،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې ځنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه ـ دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ،، په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ،، تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ،،ذاتي ، ، خبرو اوریدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل څکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ،، تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ،، تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته۔

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي۔ د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل۔ خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل۔ د هغۀ مرئ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي۔ په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه۔ ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو۔ د خپل ځان مجرم ۔۔۔ د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم۔ چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري۔ نېغ خپلې کمرې ته ورغے۔ په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو۔ چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل۔ هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو۔ صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې۔ د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو۔ په وار خطایئ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې۔ مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ . هغۀ په تندۍ دغه تصویر را اوچت کړو . نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے .

,, تاته دې روبي مبارک شي . ما ستا هر څۀ ولوستل د وضاحت کولو هېڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زۀ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تۀ ... تۀ زمونږ دلته‌ون کوشش مۀ کوه ،، .

لیکوال دا هر څۀ څو څو ځله ولوستل . د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه . هغۀ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نۀ وو . هغۀ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څۀ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ . کله به ئې ,, روبي ،، یادوله . کله خپله ماشومه لور ,, خوږه،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې . هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل . هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نۀ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ . ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

څو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مینې د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مینې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو یو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,,خان ګل کاکا،، لور وه او ,,شېر ګل،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدائشي نوکر ؤ . پېدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو .

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ . ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے . د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل . چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه . هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو . خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته . د هغې خاوند د پلار ایکې یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے . هغه به ټوله ټوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو . او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې . بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده . هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ . ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري .

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله . کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدو ـ دواړو به يو بل ته وكتل او د يو بل په مجبورۍ بـه ئـې د صبر ساه رانښكه ـ

او بيا يوه ورځ چې د ګلالۍ د كور تـول خلق د محمد خان د زوئـے وادۀ له بر كندي تـه لاړل نـو پـه خوشي كـور كښـې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزيـدل ـ د هغـې پـه زړۀ كښـې نـاقراري غورځنګونه شروع كړل ـ اخر صبر نۀ شوه ـ د لـوئـې دروازې نـه ئې سر رانښكاره كړو او پـه حجره كښـې ځـوړنـد سـر نـاسـت شـېر ګل ته ئې اواز كړو ـ د شېر ګـل دپـاره دا د نـۀ منلـو خبـره وه ځكـه نو زړۀ ئې درز اوخوړو ـ د كټ نه راپاڅېدو خو بيا اټاله ودرېدو ـ دې فكر يوړو چې ورشي او كه نا ـ خو چې ګلالۍ بيـا اواز كـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغـے ـ هغـې تـه ورتـه كـور تـه د دننـه راتلـو اشاره وكړه ـ ـ ـ او بيا لږ ساعت پس دواړه په خوشې كمـره كښـې يو بل ته مخامخ ناست وو ـ دګلالـۍ زړۀ بـې اختيـاره درزېـدو ـ هغې يوه خبره كوله او د شېر ګل پـه مـخ د وار خطـايـۍ رنګـونـو نور څۀ وئيل ـ

د څـۀ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بيـا ګلالـۍ پـه رپېدونكو شونډو ووې ,, ماته وګوره زۀ جينۍ يم او هغه هم يوه پښتنه جينۍ بيا هم زۀ هر څۀ كولے شم او تۀ خو زلمے ئـې تكـړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زيړ تښتـېدلے دے شېر ګله د زلمـو سره بزدلي خوند نۀ كوي ،، هغې د شېر ګل پـه سـترګو كښـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ،،
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ،،خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر خملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ،، بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ،، ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لا محدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتهې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې . هغهٔ ځو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړهٔ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي . هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم . پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مهٔ ځمله ناروغه به شې ، ، خو هغهٔ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ، ، مور ئې ورباندې ډوبه برېستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه .

شپه يخه وه . د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې . خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې ځنګه ځنګه شپه پخيده . د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده . دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو . کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل . چې کله شپه ښهٔ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه . په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله . هغهٔ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدهٔ چې ورو ورو د هغهٔ کټ پورې راورسېده . هغهٔ په ځان پورې برېستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نهٔ ؤ چې ,, چا ، ، برېستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل.د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي.

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله .هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے .ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل .د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې.د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې .,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي .هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه .لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ .د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اټاله کړے ؤ .هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي. هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو.,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم .هغه د پلار د پښو اواز اورېدو .چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، ستړے کړے خيالے لااوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا بـه ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې د غه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولاچاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د ځانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو د غـه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کیښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننښتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې. جمال د هغې په خوله لاس کېښودو. او بيا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونيوؤ. ،، داسې مۀ وايه شميم په ما اعتماد کوه، مکمل اعتماد،، ،،زما په تا مکمل اعتماد دے. خو خدائے خبر جماله... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې يم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم. ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے. دا هر څۀ څنګه اوشو،، . شميم يو نظر ښکته وکتل او بيا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې. ،،کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے. کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے،، . هغې دومره قدرې ووې او بيا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې. جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مينې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله. ،،شميم زما دې ستا په دې پاکه مينه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي،، .

په دې اورېدو خدائے خبر شميم ته څۀ خبره راياده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رېبدونکوشونډو ئې ووې. ،،جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده دا ما څۀ وکړل... زۀ څومره کم عقله يم،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګي ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونیو. جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې. ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه. ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے. تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم. شمیم زۀ یو شاهل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه. ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه.

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل. ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به رانئوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ، شمیم په اعتماد ووې. که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ. هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنږدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده. د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل. هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ. د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې . د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفیت اندازه ونۀ لګولې شوه . هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوایښې وې .

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو . نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو . جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه . د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـالاتـو زورولے یـمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګني د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نیک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ۇ چې هغه به هم یوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعلیم د کمي په وجه ایله د صوبېدارۍ عهدې ته رسیدلے ۇ. خو هغه مایوسه نۀ ۇ او د خپل ارمان د تکمیل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې. ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ۇ. پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قیصې کولې. او زلمي ارشد ته به ئې وئیل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان یم چې تا د فوځ د یو لوئے افسر په وردۍ کښې ووینم. هغه ته د پلار د جذباتو علم ۇ ځکه نو د آئي ایس ایس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بیا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ایس ایس بي دپاره لاړو. او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو. د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې یقین او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل. د ارشد په لیدو د صوبېدار نیک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختیاره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو ـ ارشد د خندا شین شو ـ او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې ـ او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو ـ

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې ـ مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده ـ ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه ـ ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو ـ هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ ـ هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو ـ هغه داسې محسوسو له لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي ـ په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول ـ په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بینډ غږېږي ـ د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل ـ فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ ـ او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ . . . او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،،.

کـــږه وږه کرښــــه د شـــکو پــــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تهوله ورځ باران وربدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدهٔ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څهٔ رنګې چې ځوک چاله په مخ درنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغهٔ په لمدو جامو د اسمان برېښنا اولګېده نو د هغهٔ په ګس مټ او ښۍ خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نهٔ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغهٔ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغهٔ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې ددننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغهٔ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سيفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اوليدل.

دواړو به يو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سيفور ورته بيا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سيفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سيفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سيفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راؤخېژي نو ... بيا به پخپله مخه ځې. سيفور بابا ته يو ځل بيا په غور اوکتل. بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سيفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے يم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو ... ،،

د بابا او سيفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حيرانه اودريده او دې فکر يوړه چې په دې توره تيارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله ـ څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ ـ بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه ـ د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو ـ زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو .... خو خاموشه پاتې شوه ـ

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده ـ هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې ـ ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي ـ د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې تویې کړې دي خو ... اوس ملامته یم ـ ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل یو نشې آباده ولې، ، ـ بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو ـ او بیا ئې سیفور ته اوئیل ـ ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے ـ سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې ـ یو سوړ اسویلے اوکړو ـ ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي ـ زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي ـ خو ... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوې چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي، ، ـ ,,هو تا رښتیا اووے، ، ـ بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو ـ ,, تا راته قیصه کوله، ، ـ سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله ـ ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې ـ ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده .لوئې افسر دے .او نن صبا به د پينشن پنځه روپۍ را اخلي .د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل .او په وازه خوله ئې اووے ,,بيا ،،؟ سيفور اړخ بدل کړو او قيصه ئې بيا شروع کړه .بيا زهٔ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونهٔ ځي ځکه نو د هغهٔ ځارنه مې شروع کړه .او چې په کومه ورځ هغه د بينک نه پسې راواخستې نو زهٔ هم په بينک کښې ولاړ ووم .د هغهٔ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمير سترګې ړندې کړې .چې هغه د بينک نه اووتو نو زهٔ ورپسې شوم .هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے . . .بابا هغهٔ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغهٔ نه د هغهٔ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله .او چې کله مې زړهٔ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څهٔ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوويشتو .بابا ... زهٔ هر څهٔ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سواليه نظر نشم هېرولے .کله هم نه ،،.

چې څنګه سيفور دا قيصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدليدل رابدليدل ...چې کله د اور لمبه تيزه شوه نو سيفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اوليدل .خو هېڅ ئې اونهٔ وئيل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلې غونډې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرئ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو . بابا اوبوګنیدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د یو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے . بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزئ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ... . څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډیر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل ـ

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو ـ

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلاګانو یو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پېدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دواړو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شریکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صیب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نيولے ۇ ځکه چې مېجر صېب په کشمالې ډېر زيات مئين ۇ او کشمالې ته ددغه مينې پوره پوره احساس ۇ .

بلخوا جمال د مرجانې په تول تېر ګران ۇ . ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه . هغې به چې کله جمال ته په ډېر مينه ,, بهائي جان ،، وئيلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالئ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر يو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو .

د وادۀ نه يو نيم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټئ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمير به ئې د يو بل نه داسې عجيبه عجيبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به يوه دوه خطا شول . د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئيل کوم چې صرف هغې اوريد ے شول .

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه . کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه . مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې ـ ورځ تېره شوه ـ او چې کله مابښام تیارۀ خوریده نو مېجر صېب هم راغے ـ په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې ـ کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل ـ خبرې وشوې ـ ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل ـ

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو ـ هغې بیا بیا اړخونه بدلول ـ چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه ـ په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو ـ ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو ـ کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال وننښتو ـ د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه ـ زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئې مجرم ښکاره شو ـ زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټېن کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو ـ دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو ـ جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ ـ ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده . ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل . بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه . د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل . ساه ئې لنډه لنډه کېده . لاسونه او پښې ئې رېږدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه .

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه . يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رېږدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي . هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې . د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي . زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته . مېجر صېب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته .

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه . او چې ځنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته . هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته . او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه ـ

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئي یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئي په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارهٔ خورېدونکي وه خو د کلي څني زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښي بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چي د سپوږمۍ په کچه رڼا کښي تت تت ښکارېدل. هغه ټوله ورځ په پټي کښي تېره کړي وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے . د هغۀ خولې له دوه درې ځله يوه ټپه راغله اوبيا ئې داسې د ذهن نه په بېرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه .

کلے دومره لرې نۀ ؤ . جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بيا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې . هغه د خيالونو په ژور سيلاب کښې د ځان نه ورک ؤ . ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګېده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسيدو . هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه . خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبيا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے .

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ . او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو . هغه په فکرونو کښې ورک ورک يو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه . او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ويستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زير زير کتل .

کلے د ټولو شريک ؤ . ځکه نو ورکښې هر يو مخ د بل سره اشنا ؤ . دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو يوه حصه وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو پـه خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغـۀ د ماښام روټۍ هم نۀ ده خوړلې ـ هغه کور ته په داسې حـال کښې ننوتو چې په زړۀ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتـې وهلې چې هغۀ ئې احساس نۀ شو کولے ـ په کور کښې ډيوه تته شان بليـده جنت ګل چې نزدې ورغـے نو ښـځه ئې ورپسـې راپاڅېـده او پـه رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښۀ ده چې کـور تـه راغلـې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښـکې وليـدې ـ زړۀ ئې يـو نـرے غونـدې درز وخوړو ـ ,, خبـر خـو د ے کنه ،، د هغۀ مرۍ ونښته ـ ښځې ئې په خپـل شـليدلي پيـڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مـخ را واړولـو ـ ,, د نـازکې تبه هډو کمېږې نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيـا ئـې خپلـې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هـم د نغـري پـه غـاړه پـه پـورت کـټ کښـې پټـې سترګې پرتـه وه جنت ګل چـې نزدې ورغـے او د لور په تندي ئې لاس کېښـودو نـو د وجـود پـه هـر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه ـ هغه خپلې ښځې تـه هېـڅ ونـۀ وئيـل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو ـ

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شـوه ـ د جنـت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب د ے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صېب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبيائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصېب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صېب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صېب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه، ، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبيرګے وکړو او په ښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمينان ښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بيا ئې مور ته وکتل او بيا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه. سترګې ئې پټې وې. چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو. مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې ښاته شاته روانه شوه. او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلې ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو. جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه. او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو. ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې. او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو. هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول. د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله. جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولې شي. اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم. او بیا زما سره زنانه ده. لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے. ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه. د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے. د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هېبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وترل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ویښتو کښې ئې ،، سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتي وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نیني ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په ټوخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصيبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصيبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسيده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به يوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بيمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصيبې له ډاډ ورکړو۔

د څو مياشتو پرله پسې ناروغتيا ښه نصيبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سيلاب په مخه کړې وه ـ يوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختياره ياد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بيا د يوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې يو معصوم غوندې ارمان راؤپاريدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بيمارۍ پته ولګي او بيا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امېد او ,,مايوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتيا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اوریدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د برستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په ربښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکاریدو. د ډیرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه برستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزیدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډیر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤریدو ,, زما کشري بچي بیګاه تږله شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډیر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هیره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کیدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغے ښه نصیبې ورته په رپیدونکو شونډو څۀ وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې ترې نه په وارخطایۍ تپوس وکړو ـ ,, نو ګني خدائے مکړه ناروغه دے ،، ـ خان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائیګر ناجوړه دے ـ او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ـ د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کړې وړې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې څوکه ښکاره شو ـ هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تت شان ښکاریدل ـ هغې د غه سیورو ته په سلګو سلګو ژړل او سیورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

څوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
څوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېـل ګـاډي ځـو کريکـې ووهلـې .او بيـا يـو درز سـره وخوزيدو .سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغـه د سـګريټ نـه يـو دومـره اوږد کـش راښـکو چـې سـګريټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغـه لمبـه ونـۀ ليـده .او دا غـالباً ځکـه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د ريل ګـاډي د کهړکـۍ نـه سـر رابهـر کـړو .پـه سټېشـن کښـې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په „ سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه ښۀ لرې کړه. سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت ټس ئې هم خور وو. سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

درونند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د یونیورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ ځو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو ،، او د مشرانو د ,, عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئیلے شوې ـ مبارکیانې واخستے شو ې خو سهېل به چپه خوله یوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ۔ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ۔زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ۔چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ۔زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ۔تۀ خفه کېږه مه ۔دا د نصیبونو خبرې دي ۔د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ۔هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې دکوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سېوا شو ۔د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ۔د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ۔د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ۔د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ۔

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ۔او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ۔ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دویم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو ۔ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يقين وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هـن رښـتيازما هم يـوه لـور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بيخي ستا پـه رنـګ وي ـ خو خفه په دې يم چې ليدے ئې نۀ شم ـ زمـا دپـاره ورسـره ډېره مينه کوه ،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهـن کښې د سيما او د هغې د ماشومې تصويرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سيما لور يو نظر ووينې ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خـط د يونيورسـټۍ د ورځـو پـه ډائـرۍ کښـې ,, خونـدي ،، کېښودو ـ او بيـا ئې ژوند تـه لاسونه ورکړل ـ هغـۀ د نوکرۍ پـه ځائے په کلي کښې يوه وړه فيکټري ولګوله ـ چې د سحر نـه تـر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اختـه وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار پـه خوريـدو وو ـ د هغـۀ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ يوه ورځ چې د کار نـه ناوختـه راغـے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغـۀ لا نمرۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چيټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زيړ وتښتېدو ـ هغۀ ښځې ته د چيټۍ د راخستو ووئيل ـ هغه په خط پسې پاځېده او د سهېل ذهـن تـه بې شمېره سوالونه پرلـه پسې راغلل ـ چې ښځې ځنګه لفافه سهېل تـه پـه لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ يـو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانسـتو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيما ددې خط سره د سهيل زړۀ د ماضي نغمه يو ځل بيا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په يونيورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سيورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تاکله کله مازيګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله بنارته راځې نو ددې ونې سيورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سيورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خيال سيورے سيورے کېږي،،.

د سهيل شونډې سپينې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سيما دې ياد هم وخت سره سره د سهيل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځويشت کاله پس بيا د سهيل بچي زلمي وو. هغوي د فيکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهيل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې . یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ څومره ښکلے او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهېل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکې شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے ـ خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل ـ

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګورې ګورې شوې ـ هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ ـ د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو ـ خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه ـ هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو ـ د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې ـ سهېل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ ـ د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانستته ـ او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې ـ

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه یم ـ پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ ـ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي ـ تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے ـ خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،، ـ

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهيل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو ـ او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو ـ او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې ـ

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لاا وسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې ددغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې. د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپـاره کـړې وې. ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څهٔ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغهٔ څهٔ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتهٔ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتهٔ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغهٔ څهٔ ساعت دا هر څهٔ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغهٔ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتهٔ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نهٔ وو چې ددې زیاتې تپوس ئې کړے وے ـ

هغهٔ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي. هغهٔ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل. نو پوهه شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر دے. هغهٔ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئے لوئے افسرانو هم لګې کنه نو بیا څهٔ وجه ده چې دوي د دې بې حسۍ مخ نیوے نهٔ شي کولے.

زړهٔ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسوېلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه. هغهٔ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نهٔ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغهٔ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړهٔ له ئې څهٔ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونهٔ وئیل او بیا څهٔ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ.

د هغهٔ نوم غمخور ؤ. د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک. ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغهٔ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغهٔ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغهٔ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نهٔ پریوتو ځکه چې نهٔ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نهٔ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې څټ ومروړلو.نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغهٔ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو. او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څهٔ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار انتظار ستړے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغهٔ پوزه وچوڼله .په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي څټ ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ـ نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ـ هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ـ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نۀ دي چې صېب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ـ زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه څټ لکـه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ـ

هغه لا د وزیر صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ـ غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ـ هغۀ د ننوتو سره د وزیر صېب په کړس کړس خندا واؤریده ـ چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صېب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ـ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ـ ـ ـ ـ د ممبر صېب خط د ے ـ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده .څو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوهٔ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,,ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم وُ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګين ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګين به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شين شو . لونګين به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لاساه به ئې اخستې نۀړ وه . چې لونګين به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګين ،، ايله د پينځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دين ايک يو زوئے ؤ. ګلاب دين په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو ـ د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خواږهٔ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ...زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو . چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل . د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو . چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي .

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه . یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو . د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے . ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صیب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تا ئې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صیب،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صیب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې .

هغه ډېر ناقراره وو . او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صیب لیدو ته لاړ شي . د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صیب کلے دومره لرې نهٔ وو . خو لار ئې ورکه ورکه وه . ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صپب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صپب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زهٔ بل کلي ته خو نهٔ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نهٔ پېژني ، ،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تهٔ . . . ـ هاغه اتې وال چنارے خو نهٔ یادوې ، ، لونګین ورته اووے نه بابا ...زهٔ سپین ګل شاعر یادوم...بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څهٔ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,,...او ...او ...مونږ ئې پېژنو ، ، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نهٔ ؤ ـ په ونه چنار هم نهٔ ؤ او په رنګ سپین هم نهٔ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ، ، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه... ,,او جي، ، ...زهٔ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل .لونګين د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر يوړو .زۀ چنار يم کنه ...د خدائے زوره وره . څنګه راغلے ئې ؟ د لونګين نه يوه دوه خطا شو .او اتاله اودريدو .

چې کله لونګين د چنار صېب سره کيناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله .نو چنار صېب اووے ,, ځلميه پوره اتيا کتابونه مې ليکلي دي .ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي . او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے .عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته ليکوال وائي په دوئي کښې خو يو زۀ ليکوال نۀ ګڼم ... او ځلميه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي .د ادب نه څۀ خبر دي .

لونګين دا ټولې خبرې اورېدې .خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي .اخر ئې زړۀ ټينګ نۀ کړو وئے وئيل ,, چنار صېب تاسو دومره زيات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګيا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني .دا ولې ،، چنار صېب بيا يو ځل په بق بق اُوخندل .,, مېلمه ...دا کلے څۀ چې ددې دور يو ليکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې ليکلو .خويوه خبره درته کوم ګورې ...راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخليقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، . لونګين به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ یوړو چې که د چنار صېب په دې لیکلو نن د چا غوږ نۀ ګرېږي او څوک ورته د رنښت نۀ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څۀ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صېب د نسوارو یو تازه چونډے د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زۀ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څۀ خاص توجه نۀ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څۀ وي او معیار به ئې څۀ وي ،، ـ د دې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغۀ په خپلو غوږونو باور نۀ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغۀ ذهن کار نۀ کولو ـ وخت د هغۀ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صېب نه اجازت واخستو ـ او چنار صېب هم په زړۀ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صېب د کلي نه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل ربېل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغۀ په ذهن کښې د چنار صېب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړۀ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. ستړے ستړے په کټ کښې پرېوتو... چې دغه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړ خو ئې کنه،،. هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے،، بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ښیتې ستر ګې ملامته ولاړ وو. هغۀ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده.

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ،،بورا،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپي د خپل سترې ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل.د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې.هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه.خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې.هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې.خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ،، شوه.خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه.او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو.کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼاآ بله کړه نو وار خطا شو.لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ.په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې.وېښتۀ ئې ګډ وډ وو.په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولي وي.د هغې ساه راماته وه.او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده.د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري.هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي.بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے.او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي .د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے .خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے.

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې .د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې .لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه .د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي .په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه .لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل .هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې کله خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم.

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې .د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو- چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول .لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي.

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه .څوک چې نن مجبوره وه... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه.

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ.

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه.د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي.اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې.چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې ټېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې به وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې به ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لږې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پتې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوی د خولو تپولو دپاره هېڅوک نهٔ وو ـ لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړهٔ کښې به ئې ډېر څهٔ راغلل ولې هېڅ به ئې نهٔ وئیل اوبیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغهٔ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خولَه اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلي سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ، ،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نهٔ دے پکار ـ زهٔ مرګ غواړم زهٔ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددهٔ به لار خلاصه شي ـ او زهٔ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغهٔ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغهٔد شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيارۀ کېښي بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مينه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لويه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئيلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بيمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلي غوندې ځۀ ووې او بيا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګيا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تبوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمټو رونه کړې وه. د اپریشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.
خلق تلل راتلل.... او بیا دوه ګینټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټریچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټریچر سپین څادر غوړېدلے ؤ سټریچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټریچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلېدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکتر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه.
سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ، ، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ، ، .

ورځ یو ځل بیا ستړې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېـدو پـه غـرض روانـه شـوې وه . چـې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپـل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شوه . بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښـام تیـارهٔ خورېـده نـو لېـونۍ نه د هغې خوئېندې ورونه او مور پلار چاپېره ناست وو. لېـونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونـو ځـان سره پـه خنـدا خنـدا لګیـا وه . ,, زهٔ مـرګ نـهٔ غوارم . زهٔ ژوند غوارم ډېر ژونـد ... د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ، ، د هغـې پـه سینه کښې د مـور د مینې احساسات راپارېدلي وو . خوئېندې ورونه ئې خاموشـه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې .

چې یـو فکـر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,, ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانه ؤ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپینږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره ... ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډوالهٔ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډوالهٔ نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپۍ هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حيا ، عزت او پښتو امتحان راغے ... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتيا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نۀ دي ،، .ډېر درانۀ ورکښې سپک شول .د رجسټريشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شيرولي چا چې ... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تويه ولې او هر څۀ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل.او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولو .د پيسو لالچ په مخه واخستو .هغه په يوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمير په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نۀ کور وو او نۀ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُردارې،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم. که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هېر وو. پښتو هم هېروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل. ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،،. او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو. چې ناګهانه ورته خبر راغے. چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے د ے. د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پرېوتو. د هغه په وجود لړزان راغے. د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې. کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې. هغه په لاره کښې زېر زبېخلے ولاړ وو. کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو. هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دهٔ ته وئیلي وو چې مهٔ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغهساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالی هر څهٔ معاف کوي خو پردے حق نهٔ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو,, وړومبې شعري مجموعه،، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه.
۳	ویښ خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړې شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال **۱۹۸۲**ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبې نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پښتواني صدر خدائې بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځۍ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په وړمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال **۲۰۰۵**ء کښې بیا په کال **۲۰۰۲**ء او بیا په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال **۲۰۰۲**ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روښن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوے دے.
۱۲	ما هېرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال **۲۰۰۸**ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,,لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے ګنبد خضرٰی	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,,المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library